

Posvet

Življenje razporočenih znotraj Cerkve

Resnično odkrivanje ni iskanje novih pokrajin,
temveč gledanje z drugačnimi očmi.
(Marcel Proust)

KAKO SPREJETI RAZVEZO IN ŽIVETI NAPREJ (skrajšani prispevek)

Ljubljana, 28. maj 2005
Duhovno središče sv. Jožefa

Vilma Moderc

0. UVOD

Zakonski odnos je eden pomembnejših odnosov. Zakonski odnos se spreminja, razmerje se lahko poruši. Toda odnos med zakoncema se nikoli ne konča, četudi se uradno ločita. Zakonskega odnosa ni mogoče povsem razvezati - ni mogoče ločiti povezanosti dveh duš.

1.

Po zakonskem brodolomu sem bila prežeta s strahom, zamero, stisko in bolečino, bila sem razočarana, jezna, negotova in nesposobna sprejeti stanje, v katerem smo se znašli. Prežeta z nemiro sem sama sebi povečevala trpljenje, saj sem se upirala novi situaciji.

Na vsak način sem želela spreminjati vse okoli sebe, da bi si olajšala pogoje življenja. Nadzorovala in kontrolirala sem ljudi, stvari in okoliščin. Danes vem, da je bil to obrambni mehanizem. Z njim sem si še dodatno otežila življenje, saj sem si onemogočila videti ljudi, stvari in okoliščine take kot v resnici so.

Pot izhoda iz doživljanja stvarnosti, ki je bila popačena, so predstavljale vsakoletne petdnevne duhovne vaje v tišini, seminar osebni dnevnik po Progoffu in vsakoletna dneva osebnega dnevnika.

Vse to je bilo tisto okolje, prežeto z mirom, kjer sem se počutila dovolj varno, da sem prišla v roke svinčnik in na papir pričela izlivi vse, kar je bilo v meni. To sem počela brez najmanjše samokontrole. Dovolila sem si z besedo izraziti vse, kar se je dogajalo in to opremiti s čustvi.

Ker je to razkrivanje ostalo zapisano, sem se čez mesece in celo po letih lahko vrnila k pisanju. Ko sem ponovno prebrala opis dogodka s čustvi vred, sem lažje prepoznala tisto, kar je v vsej stvari bilo dejstvo in tisto, kar je bil moj konstrukt in sem si ga ustvarila iz nerazjasnenih okoliščin. Na ta način sem pričela ločevati resnico od neresnice in se pričela spopadati z dejanskim življenjem. Na prvi pogled se je moje življenje odvijalo nepovezano. Preko dnevniških zapisov pa sem spremljala niz dogodkov in prepoznavala, da imajo svoj namen. S pomočjo tega sem se učila sprejemanja.

2. RAZVEZA JE IMELA SMISEL - PRIČELA SEM SE UKVARJATI S TEM, KAR POTREBUJEM ZA SVOJO RAST

Vse do brodoloma sem mislila, da če želim biti ljubljena, potem potrebujem človeka, ki me bo imel rad. V času po ločitvi so se predstave o meni pričele rušiti. Dejstvo, da se je mož odločil za zvezo z drugo žensko, je krepilo moj občutek nevrednosti in spodjedalo načeto zaupanje. Slutila sem, da sta samo dve poti: ali grem na pot iskanja vzrokov, zaradi katerih odnos ni uspel, ali pa se prepustim lastni obsodbi.

Zase vem, da me bolečina prisili, da pričnem iskati odgovore na vprašanja v zvezi z lastnim vedenjem in doživljanjem. Bolečina se loti mojih obrambnih mehanizmov in me naredi ranljivo. Samo v takem stanju sem pripravljena sprejemati sebe in to, kar prihaja me obdaja.

3.

Šele več let po tem, ko sem že živela sama z otroki, sem upala odstopiti od svojih pričakovanj in dopustiti, da se zgodi to, kar bo prinesel tisti trenutek. Do tega stanja sem prihajala postopoma, preko nešteti jutranjih in večernih trenutkov, ki sem jih s solzami prebila ob prebiranju psalmov. S starozaveznim molivcem sem korak za korakom svoje zahteve, pričakovanja, želje, bolečino, strah in negotovost predelovala v zaupanje, da nad vsem bedi Gospod. To zaupanje, da sem le drobec veselja, v katerem vladata red, mi je pomagalo, da sem se pričela predajati in zaupati.

4.

Zavest, da je Nekdo, ki bedi noč in dan nad menoj, mi daje gotovost in varnost. Le v takem stanju se zmorem odpovedati zahtevam, kako naj stvari potekajo. Neham se upirati dogodkom in sprejemem situacije tako kot pridejo. Šele ko sem pripravljena odreči svojemu večnemu »prav imaš«, tedaj mi pod roke pride prava knjiga, dobim pravi nasvet in doživim spoznanje, da je Gospod moj pastir in da mi nič ne manjka.

5. POT DO CELOVITOSTI JE DOLGA

Za sebe vem, da se pričnem izgubljati, ko izgubim stik s svojo notranjostjo. Znajdem se v zagatah. Pričnejo se kopičiti problemi. Pride do jeze, zamer, zavrnjenosti, ljubosumnosti in nevoščljivosti. Kaj kmalu za tem se odzove telo in zbolim.

Sebe ne morem videti. Lahko pa vidim drugega. Pri njem me pritegne lastnost, ki jo imam sama. V drugem pa prepoznam tudi tisti del sebe, ki ga ne želim videti ali ga celo sovražim in sem ga zaradi vzgoje, sramu ali strahu skrila globoko v svojo notranjost.

Nekaterih delov same sebe ne bi našla, če bi jih ne uzrla v drugih. Moja naloga je odkriti in poimenovati čim več v notranjost potlačenih delov mene. Le če ta del privlečem na površje in ga pozdravim, se lahko povežem v celoto.

6. PROCES ODPUŠČANJA JE NUJEN

Druga oseba mi pomaga sestavljati podobo o meni, saj mi pokaže tiste dele mene, ki jih ne želim videti. Drugi je usmerjevalec pogleda v tisti del mene, ki ga zavračam. Ker pa del sebe opazujem v drugem, mi je lažje. Še vedno mi del ni všeč, a sem strpnješa in manj obsojajoča. V takem razpoloženju do drugih postajam tudi do sebe ljubeznivejša in prizanesljivejša. Pričenjam razumevati samo sebe in sprejemati svojo neobogljeno. Ko tako prodiram skozi lastni oklep, sprejemam sebe tudi s svojo senčno stranjo. Ločujem se od zamer in jeze do same sebe in tako korak za korakom odpuščam sami sebi in postajam sposobna odpuščati tudi drugemu.

7. IN KAKO ŽIVETI NAPREJ?

Potrebno je iti skozi vse trpke dialoge in neskončne monologe. Potrebno je prečistiti misli in se posloviti od zamer, jeze in strahov. Načeti je treba oklep obrambnih mehanizmov in prodrati do srca. Potem pa to srce odpreti drugemu. Morda se kdo v njem prepozna in gre na pot zdravljenja. Z majhnimi odločitvami si je potrebno krepiti zdrav občutek lastne vrednosti. Do sebe gojiti spoštljiv, sprejemajoč in ljubeč odnos. Odstopiti od lastnih zahtev in zaznati možnosti, ki jih imam v dani situaciji na razpolago. In zaupati, da je vsak trenutek nad menoj Gospod, ki me želi narediti srečno, če to dovolim in zaupam.